

30.1.2015

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Subiect: Petiția nr. 2148/2013, adresată de Gredo Förster, de cetățenie germană, privind dreptul de a rezilia un contract de furnizare a energiei

1. Rezumatul petiției

Petiționarul este de părere că consumatorii de energie ar trebui să beneficieze de dreptul de a-și rezilia contractele de furnizare. El solicită Parlamentului European să adapteze în acest scop Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor. La ora actuală, perioada de preaviz pentru consumatori este de 2 săptămâni de la semnarea contractului. Petiționarul consideră că acest termen este prea scurt.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 5 septembrie 2014. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 216 alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 30 ianuarie 2015

Observațiile Comisiei

În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din Directiva privind drepturile consumatorilor, consumator înseamnă „orice persoană fizică ce, în cadrul contractelor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității sale comerciale, industriale, artizanale sau profesionale”.

Această definiție este frecvent utilizată în întreaga legislație a Uniunii Europene care vizează o protecție mai mare a consumatorilor. O definiție asemănătoare este prevăzută, de exemplu,

în Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale¹ sau în Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii etc.

A fost o opțiune politică a legiuitorului UE în vederea soluționării problemelor cu care se confruntă consumatorii (persoane fizice care acționează în afara activității lor) și a stabilirii de norme vizând un nivel ridicat de protecție a consumatorilor prin care s-ar echilibra poziția vulnerabilă în care aceștia se află în raport cu vânzătorul sau furnizorul. Acest lucru a fost considerat necesar pentru crearea și funcționarea pieței interne și a fost consacrat în Carta drepturilor fundamentale a UE, care impune, la articolul 38, ca politicile UE să asigure un nivel ridicat de protecție a consumatorilor.

Cu toate acestea, în conformitate cu considerentul (13) din Directiva privind drepturile consumatorilor, „statele membre ar trebui să fie în continuare competente, în conformitate cu dreptul Uniunii, să aplice dispozițiile prezentei directive în domenii care nu intră în sfera sa de aplicare. Prin urmare, un stat membru ar putea să mențină sau să introducă dispoziții de drept intern care să corespundă celor din prezenta directivă, sau unei părți din acestea, privind contractele care nu intră sub incidența prezentei directive. De exemplu, statele membre pot hotărî să extindă aplicarea normelor prezentei directive la persoane juridice sau fizice care nu sunt consumatori în sensul prezentei directive, cum ar fi organizațiile neguvernamentale, întreprinderile nou-create sau întreprinderile mici și mijlocii.”

Experiența Comisiei confirmă faptul că unele state membre au utilizat o astfel de opțiune în raport cu alte legislații privind protecția consumatorilor, de exemplu, în domeniul practicilor comerciale neloiale.

Prin urmare, este de competența autorităților naționale germane (guvernul și parlamentul) să ia în considerare această petiție și să analizeze dacă ar fi oportun să se extindă domeniul de aplicare a dispozițiilor germane din Codul civil de transpunere a Directivei privind drepturile consumatorilor la persoanele juridice sau la persoanele fizice care nu sunt consumatori, ținând seama de caracteristicile specifice ale legislației naționale și de jurisprudența Curții Constituționale Federale din Germania.

Concluzie

Autoritatea legislativă germană poate, în conformitate cu dreptul Uniunii, să extindă aplicarea normelor Directivei privind drepturile consumatorilor la persoanele juridice sau la persoanele fizice care nu sunt consumatori în sensul Directivei privind drepturile consumatorilor.

¹ JO L 149, 11.6.2005, p. 22.